

NEIX EL CINEMA SONOR

Abans del cinema sonor ja existia el so al cinema. Poques vegades s'exhibien pel·lícules en silenci absolut. Els germans Lumière, el 1897, ja van contractar un quartet de saxofonistes perquè acompanyessin les seves sessions de cinematògraf en el seu local de París. De fet, tant a París a com Barcelona, les sales luxoses de cinema llogaven una petita orquestra; mentre que a les sales populars, de barri, amb un o dos pianistes ja passaven...

Aviat, alguns experiments van demostrar que les ones sonores es podien convertir en impulsos elèctrics. En el moment en que es va aconseguir en el cel·luloide una pista sonora, es va fer possible ajustar el so a la imatge, i per tant fer sonor el cinema. Quan el cinema sonor va demostrar la seva rendibilitat, les pel·lícules mudes o silents, malgrat les seves virtuts artístiques, van quedar condemnades a passar a la història. El cinema mut havia durat 35 anys. Només Charles Chaplin, "l'últim heroi romàntic", va aguantar uns anys més.

L'any 1926 es va estrenar a Nova York Don Juan, amb efectes sonors i una partitura sincronitzada, i posteriorment diversos curtmetratges que van anar perfeccionant els dos sistemes tècnics que feien possible el sonor, el *Vitaphone* (Warner) i el *Movietone* (Fox). El 6 d'octubre de 1927 s'estrena *The Jazz Singer* (El cantor de jazz), considerada la primera pel·lícula sonora de la història del cinema, que va fer aturar, pràcticament, tots els projectes de films muts. Tres anys més tard, el 1930, el sonor ja és un fet i es cinema mut ja és història.

Alguns actors i algunes actrius comencen a patir per si la seva veu serà adequada al sonor. A tots se'ls va obligar a fer proves de veu. Actors com John Gilbert o cineastes com Buster Keaton i altres, ja sigui per la veu o per criteris estètics, van quedar fora de la nova realitat.

Probablement amb el sonor, el cinema, com a llenguatge, va patir un gran retrocés. Va perdre fluïdesa, creativitat i ritme. Però, indubtablement va guanyar públic i es va transformar, als Estats Units, en una poderosa indústria i en referència social i cultural de màxima influència.

Com es pot veure a *Singin' in the rain*, inicialment les càmeres feien molt de soroll i les filmacions havien de fer-se en un rigorós silenci. Els micròfons ho captaven tot i, a vegades, no s'entenia correctament el que deien els actors i les actrius.

Amb l'arribada del sonor també es va canviar el muntatge de les pel·lícules. De la mateixa manera que es van canviar els guions, a l'afegir-se la música i els sons, el muntatge es va fer més complex. Abans hi havia un tros de pel·lícula, la imatge. Ara eren necessaris dos trossos de pel·lícula (la imatge i els diàlegs). Seguidament es van afegir més bandes, les corresponents a les músiques i als efectes sonors. Tot es va fer gràcies a la moviola, que encara que ja existia, fou un instrument fonamental per muntar les pel·lícules musicals dels primers moments del cinema sonor.

